

Tencuieli de ipsos

13 februarie 2008

Gili Cârstea

„Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: „Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!” (Ier 7:4).

Care este varianta modernă a nădejdlor înșelătoare pe care le nutreau părinții noștri spirituali din vremea lui Ieremia?

Una dintre nădejdlile înșelătoare moderne este că biserica noastră, fiind „singurul obiect al iubirii și grijii lui Dumnezeu de pe pământ,” nu va putea fi amăgită să întoarcă spatele lui Hristos spre a se pleca în fața lui Baal.

Istoria sacră demonstrează că așa ceva s-a întâmplat iar și iar în poporul lui Dumnezeu, iar ei niciodată nu au recunoscut că li s-a putut întâmpla chiar lor.

Faptul că există o oarecare prosperitate materială, că se menține o anumită rigoare în practicarea ceremoniilor și ritualurilor religioase, este considerat a fi dovada că biserica se află pe drumul cel bun, iar Dumnezeu trebuie să fie mulțumit de poporul Său. Între timp, corpul pastoral face tot ce poate spre a aduce redeșteptarea și reforma, deși acestea se lasă greu convinse să ne viziteze.

Fiecare generație de pastori a dorit cu sinceritate să producă încheierea lucrării lui Dumnezeu de pe pământ, dar până acum niciuna nu a reușit acest lucru. Toți recunosc și susțin afirmația Spiritului Profetic, anume că revenirea lui Hristos este dependentă de reproducerea perfectă a caracterului lui Hristos în poporul Său, dar nimeni nu știe de ce această reproducere desăvârșită nu se produce. Mă rog, unii știu dar nu vor să se afle, alții nu vor să știe, dar cei mai mulți chiar nu știu.

De ce se întâmplă așa? Ascultați cum a fost odată:

„Proorocii tăi ți-au proorocit vedenii deșarte și amăgitoare, nu ți-au dat pe față nelegiuirea, ca să abată astfel robia de la tine, ci ți-au făcut proorocii mincinoase și înșelătoare” (Plângerile 2:14).

Proorocii lor, ca și ai noștri, nu văd starea deplorabilă a bisericii, nu vorbesc despre nelegiuirile denominaționale și nu cred că Dumnezeu este „în ceartă” cu poporul Său (Osea 12:2; Ier 2:9). Robia păcatului nu este percepută corect, ne-am acomodat cu ea și ni se pare normală, iar proorocii ne spun că așa trebuie să fie și așa va fi până când vom pleca spre cer.

„Proorocii lui au pentru ei tencuieli de ipsos, vedenii înșelătoare, proorocii mincinoase. Ei zic: ‚Așa vorbește Domnul, Dumnezeu!’ Și Domnul nu le-a vorbit!” (Eze 22:28).

Aici sunt descriși oameni cu autoritate în popor, care vorbesc în numele lui Dumnezeu și totuși nu sunt proorocii Lui, ci „ai noștri.” Cum pot fi deosebiți „ai noștri” de „ai Lui”?

Relativ simplu: Proorocii mincinoși oferă „tencuieli de ipsos,” adică soluții ieftine care să trateze efectele, dar care nu rezolvă cauzele. Ei inventează și promovează puzderii de tehnici și metode spre a ajuta poporul să nu mai păcătuiască, dar nu cred în soluția lui Dumnezeu de a uni din nou cele două naturi despărțite în Eden. Valul de predici ce se revarsă sabbat de sabbat asupra acestui popor nu a reușit să „abată robia” de la noi, așa cum nu a reușit nici în generațiile trecute, în ciuda bunelor intenții ale fraților noștri conducători.

De aceea Dumnezeu a trimis solia vindecătoare a neprihănirii lui Hristos, și era de așteptat ca frații noștri să prindă inspirația divină. Dar nu a fost așa, în ciuda insistențelor celei prin care Dumnezeu vorbea poporului Său:

„Solia lui Dumnezeu a fost prezentată poporului cu claritate și putere. Ea este chiar solia pe care Dumnezeu dorește să o dea bisericii Sale acum. Refuzul vostru de a o asculta, împotrivirea voastră, deși nu va opri această lucrare, va aduce o mare pierdere sufletelor voastre” (The 1888 EGW Materials, 388-428).

Dumnezeu avea pentru poporul Său o solie care lovea copacul nelegiurii noastre la rădăcină, dar frații noștri de atunci au preferat tencuielile cu ipsos. Venise timpul ca „tabăra” să fie „curățită de întinarea morală,” lucrare obligatorie pentru revenirea Domnului, dar ei nu au dorit să se meargă atât de departe.

„Cei care s-au opus luminii, pe față sau în secret, au dat oare poporului hrana care ar fi hrănit sufletele lor? Au prezentat ei solia pe care o cere acest timp, ca tabăra să fie curățită de întinarea morală? Au ei ceva de oferit care să înlocuiască adevărul adus cu fervoare și zel spre a pregăti calea pentru venirea Domnului?” (idem).

Aici este expusă aceeași motivație pentru solia lui Dumnezeu ca și în pasajul din Plângerile lui Ieremia. O solie care descoperă natura păcatului, a nelegiurii, produce imediat eliberare de sub robia păcatului, „abate” robia de la poporul lui Dumnezeu, curățește tabăra de întinarea morală.

De 120 de ani „tabăra” încă așteaptă să fie curățită de întinarea morală, dar acest lucru nu se întâmplă, iar motivele sunt la îndemâna tuturor celor care se apleacă asupra istoriei noastre denominaționale:

„Străjerii de pe zidurile Sionului dorm. Mulți nu simt o povară pentru lucrare. Ei nu au de dat nicio avertizare. Sunt mulți care au auzit solia pentru acest timp, și au văzut rezultatele ei, dar de teamă ca unii să nu ia poziții extreme, și

astfel să apară printre noi fanatismul, ei au permis imaginației lor să creeze multe obstacole, care să împiedice înaintarea lucrării, și au prezentat și altora aceste dificultăți prin discursuri lungi asupra pericolelor acceptării doctrinei. Ei au încercat să contracareze influența soliei adevărului.

„Să ne imaginăm că ei ar avea succes în eforturile lor. Care ar fi urmarea? Solia pentru trezirea unei biserici încropite ar înceta, iar mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos ar fi adusă la tăcere. Să ne imaginăm că lucrarea ar fi dată în mâinile acestor opozanți și căutători de greșeli, și li s-ar permite să dea bisericii doctrina și lucrarea pe care ar dori-o ei. Ar prezenta ei ceva mai bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenții Săi aleși?” (idem).

Astăzi trăim exact această realitate. Solia pentru trezirea unei biserici încropite a încetat, mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos a fost adusă la tăcere, iar lucrarea a fost dată în mâinile acelor căutători de greșeli. Da, chiar li s-a permis să dea bisericii lucrarea și doctrina pe care au dorit-o ei. Pierderea unui secol a demonstrat că ei nu au prezentat ceva mai bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenții Săi aleși.

Și a mai demonstrat ceva. Tencuielile de ipsos la care apelează acești profeți sunt semnul sigur că nu Dumnezeu a vorbit prin ei, deși poporul pare încântat de măiestria cu care este modelat ipsosul adventist.
